

Tandpijn nu, kaakslag toen

De triggerfunctie van een vorig leven

Rens heeft vreselijke tandpijn; de tandarts kan geen oorzaak vinden. Rens gelooft niet in vorige levens. Kan reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele hem tóch helpen? “Ik weet niet hoe je het gedaan hebt, maar de pijn is weg!”

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER | BEELD: AI SHUTTERSTOCK

Rens (55) is manager bij een bouwonderneming. Hij heeft het druk, heel erg druk. Geen weken en maanden, maar al jaren. Hij heeft veel aan zijn hoofd en slikt paracetamol alsof het pepermuntjes zijn. Slikken en weer doorgaan. Vastzittende schouders, rug-, nek- en hoofdpijn is hij normaal gaan vinden. Hij heeft niet in de gaten dat zijn lichaam ‘protesteert’ met pijnklachten, omdat hij geen rustige periodes meer kent. Wanneer Rens last krijgt van een pijnlijk gebit, gaat hij naar zijn tandarts. Die kan geen zwelling van het tandvlees ontdekken, geen cariës. Op röntgenfoto’s van Rens’ gebit is niets te zien wat de pijn kan verklaren. Via een vriend komt hij bij mij terecht voor een consult. Mopperend zegt hij: “Eigenlijk heb ik hiervoor geen tijd. Ik heb zoveel dingen aan mijn hoofd. Het is druk op de zaak met grote bouwprojecten.” Ik knik begrijpend. Rens: “Een vriend van me kwam een keer bij jou toen artsen niets konden vinden en hij wel een dik probleem had. Ik zit in zo’n zelfde positie. Mijn tandarts heeft foto’s van mijn gebit gemaakt en mijn tanden en kiezen nagekeken. Hij kon niets alarmerends vinden terwijl ik nog steeds verga van de pijn. Het voelt alsof mijn tanden aan de onderkant los in mijn mond liggen. De tandarts zei dat hij misschien de druk op één van de onderste voortanden kan verminderen door ergens een stukje van de zenuw af te schrapen. Dat vind ik nogal griezelig. Is er geen andere manier om de pijn te verlichten?”

Hoge werkdruk

Tanden en kiezen zijn via zenuwbanen in het lichaam verbonden met specifieke organen. Er bestaat een informatief boekje - *Als tanden konden kiezen* - waarin de auteur aandacht schenkt aan de positie van tanden en kiezen in het gebit waaraan iets mankeert in relatie tot belangrijke gebeurtenissen in iemands leven. Pijnscheuten willen ons vaak iets duidelijk maken. Wat dat is, is belangrijk om te begrijpen, accepteren en te transformeren om pijn te laten ophouden. Ik vertel Rens dat ik ‘paranormaal luister’ naar wat hij vertelt over zijn tandprobleem, om op die manier de achterliggende oorzaak te vinden. “Woorden, uitspraken, taalgebruik, hoe je pijn omschrijft, geven richting aan waar ik de oplossing voor het probleem moet zoeken. De hoge werkdruk die je jezelf oplegt, gebeurtenissen uit je jeugd of uit vorige levens kunnen informatie geven over je tandpijn. Als we de oorzaak achterhalen, kan jouw tandpijn hopelijk verminderen. Jouw tandarts stelde voor om de druk op je voorste tanden aan de onderkant weg te nemen. Begrijp je de symboliek daarvan?” “Nee.” “Zou het kunnen dat je het zo druk hebt op je werk, dat je lichaam, en dus ook je tanden, je duidelijk maken dat die werkdruk te veel van het goede is? Pijn is een signaal om ergens over na te denken.” Rens kijkt me glazig aan en zegt: “Het is toch vanzelfsprekend dat ik hard werk en het druk heb. Personeel neemt steeds vrije dagen op, alles komt op mij neer. Het is lastig om werknemers aan te sturen. Iedereen eist loonsverhoging alsof dat allemaal zomaar kan, zonder er harder voor te werken. Mannen op de werkvloer zijn onvoldoende gekwalificeerd.

‘Zou het kunnen dat je het zo druk hebt op je werk, dat je lichaam je duidelijk maakt dat het te veel van het goede is?’

En ik ben degene die het allemaal moet oplossen en het overzicht moet houden!” Geïrriteerd vervolgt hij: “Ik moet alles en iedereen aansturen! Ik heb geen dag vrij. Ik heb het druk!” “Hoe omschrijf je de pijn die je voelt in jouw tanden? Vat die pijn eens in één woord samen...” “Ondankbaar! Ontzettend on dankbaar!”

Een stevige kaakslag

Bij Rens emotionele uitroep ‘zie’ ik plotseling donkere fabriekshallen met weinig daglicht. Weefgetouwmachines, werkend op stoom. Een man in driedelig donkerbruin pak, een puntsnor met grote krul aan weerskanten, een horloge aan een ketting in zijn vestzak, een hoge hoed op het hoofd. De man staat in het midden van een grote hal tegenover een groepje arbeiders met petten op het hoofd. Ze zijn het overduidelijk niet met hem eens. Ze zijn boos, ballen hun vuisten. Roepen iets. Ik zie een handgemeen ontstaan tussen de man in zijn nette pak en een agressieve arbeider die een leiderspositie inneemt. Deze man haalt uit en geeft zijn baas, Rens in een vorig leven, een stevige kaakslag. Aan de hand van de kleding die ik waarneem, schat ik in dat het gaat om het begin van de industriële revolutie (1780-1790), een periode waarin stoommachines in opkomst waren. “Rens, geloof je in vorige levens?” “Niet echt.” “Goed, beschouw dan dat wat ik je nu vertel als een verhaal waar je eens over na kan denken. Bij jouw vriend heeft het vertellen over zo’n oud verhaal geholpen bij het oplossen van zijn probleem. Jij hebt nu erge tandpijn en je weet niet hoe het komt. Jouw tandarts kan niets vinden. Misschien kun je luisteren naar wat ik vertel en daarna besluiten wat je met die informatie doet.” Hij knikt en zeg: “Oké, dat wil ik wel proberen. Want ik wil héél graag van die tandpijn af.”

Een vorig leven als directeur

Dankzij de indrukken die ik krijg door me op Rens’ energie af te stemmen, vat ik de belangrijkste punten voor hem samen: “Aan het begin van de industriële revolutie werd handarbeid vervangen door stoommachines. Gekwalificeerd personeel was lastig te vinden. Mensen kwamen van het platteland om werk te vinden in de grote stad. Machines die werkten op stoom waren nieuw. Arbeiders die werk op het veld gewend waren, kregen in grote fa-

‘Ik zie een handgemeen ontstaan tussen de man in zijn nette pak en een agressieve arbeider’

briekshallen te horen wat hun nieuwe baan inhield. Rens was in dat leven een bemiddeld man die het financieel goed had. Hij stak zijn geld en familiebezit in de aankoop van moderne stoommachines, liet grote hallen bouwen en sloot extra leningen af bij bankiers. Zijn kostbare weefgetouwen op stoom hield hij nauwlettend in de gaten. Net zoals zijn personeel. Zijn kantoor bevond zich in één van de grote hallen, op een houten verhoging, zodat hij alles en iedereen goed kon (over)zien. Geen dag had hij vrij, want hij was eindverantwoordelijke. De machines moesten winst opleveren, al zijn geld zat in die investering. Ondernemingsraden bestonden nog niet, net zomin als sociale voorzieningen voor personeel. Om aan goedkope, gemotiveerde arbeiders te komen, had hij onderkomens laten bouwen rondom de fabriek. Arbeiders die van het platteland naar de stad kwamen, waren weinig gewend en snel tevreden met een laag loon en eenvoudige huisvesting. De directeur betaalde zijn personeel netjes uit, maar veel was het niet. Er moest namelijk wel winst gemaakt worden om alles te bekostigen. Zijn zorgen om een mogelijk faillissement waren groot, meer leningen aangaan bij banken was niet mogelijk.

De arbeiders zagen hun rijke baas, zijn villa vlak bij de fabriekshal, de nieuwe dure stoommachines, zijn nette driedelige pak. In hun ogen kon hij makkelijk meer loon betalen. De fabrieksdirecteur vond de arbeiders die zijn stoommachines bedienden on dankbaar. Ze eisten meer loon, betere huisvesting, kortere werktijden, vrije dagen. Wie draaide op voor de dagelijkse gang van zaken in de fabriek? Hij! Zonder weefgetouwmachines geen eindproduct, geen verkoop, geen winst, geen geld om de fabriek te laten voortbestaan. Steeds vaker vroegen ze om meer loon, ze eisten het ten slotte. Toen de stoommachines, die dag en nacht lappen stof produceerden,

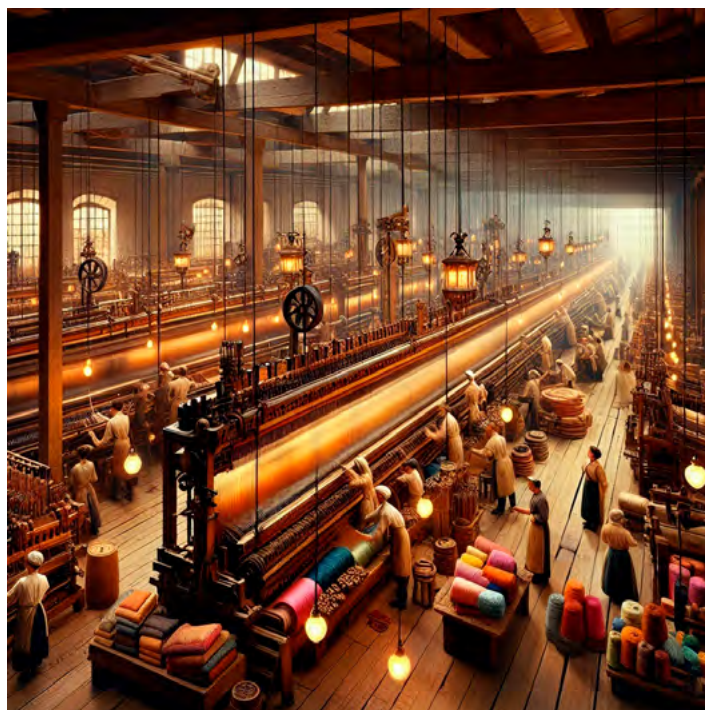

‘Soms kan het luisteren naar oude persoonlijke zielsverhalen iemand emotioneel diep raken’

na een langgerekt fluitsignaal opeens stilvielen, kwam de directeur hoogstpersoonlijk uit zijn kantoor om te kijken wat er in de hal te doen was. Op de werkvloer werd hij opgewacht door een groepje mannen die de machines zomaar hadden stopgezet. Een staking! Er ontstond een woordenwisseling, eindigend in een handgemeen. Eén van de mannen haalde naar hem uit. Hij kreeg een keiharde vuistslag in het gezicht, eerst tegen zijn oog, daarna tegen zijn onderkaak. Hij voelde hoe zijn oog dik werd, hoe zijn onderste voortanden los in zijn mond lagen. Hij proefde bloed en kon alleen nog uitbrengen: ‘Ondankbaar volk!’ Hij had zijn personeel gehuisvest in kleine huisjes, passend loon gegeven, hij had oprecht gedaan wat in zijn vermogen lag.”

Pas je leven aan ‘nu’ aan

Ik kijk Rens strak aan en vertel verder: “Fabriekseigenaren die een keer sterven van ouderdom, incarneren opnieuw. Wie weet worden ze in een ander leven manager in een bouwonderneming, zoals jij bijvoorbeeld. Wie weet zorgen ze (te) goed voor hun personeel, maar willen ze nog steeds alles zelf in de gaten houden en controleren. Dat kost bakken tijd en energie. Het zou verstandiger zijn om een deel van je taken in het bedrijf te delegeren aan anderen. Je bent nu projectmanager in dienst bij een groot bouwbedrijf, maar je doet alsof je de (directeur)eigenaar bent. Je moet dingen leren loslaten. Je werkt te hard, te lang, gaat maar door en door. Je lichaam kan die druk niet aan, je tanden geven een signaal af: stop! Je bent niet meer de fabrieksdirecteur van toen die overal verantwoordelijk voor was. Pas je werkbaar leven aan de tijd van nu aan. Personeel is tegenwoordig anders en beter opgeleid. Je hoeft geen pijn te voelen om dat te begrijpen. De vreselijke tandpijn waar je last van hebt, noem je ‘ondankbaar’ en ‘alsof je tanden los in je mond liggen’. Dat gevoel en die pijn hoorden bij de man die je eens was, niet bij je huidige gebit. Maar wanneer huidige werkne-

mers gaan zeuren om vrije dagen en meer salaris, ben je in één stap terug in oude tijden, en je lijf reageert daarop. Dat noemen ze een trigger, je wordt aan iets herinnerd op onbewust niveau en je huidige lijf voelt opnieuw de oude pijn.” Rens knikt. “Ik begrijp wat je zegt, ik ga erover nadenken.” Het consult liep ten einde en ik vroeg me af of ik voldoende tot hem had kunnen doordringen. De dag erop kreeg ik een appje: ‘Ik weet niet hoe je het gedaan hebt, maar de pijn in mijn tanden is weg! Ik voelde de pijn al wegtrekken tijdens ons gesprek, maar ik durfde dat niet te geloven omdat ik al weken verging van de tandpijn. Wat je vertelde over een vorig leven, dat kan best waar zijn.’ Een maand later appte hij: ‘De tandpijn is weggebleven. Ik blijf het vreemd vinden, dat dat kan door te praten over een vorig leven. Af en toe doe ik al mijn best om het minder druk te hebben. Je hebt gelijk, ik maakte me druk alsof ik weer de directeur was van een hele fabriek, terwijl ik gewoon werknemer ben bij het bouwbedrijf.’

Informatie overbrengen uit een vorig leven was één, daarop anticiperen is twee. Dat laatste is verder aan Rens. Soms kan het luisteren naar ‘oude persoonlijke zielsverhalen’ iemand emotioneel diep raken. Belangrijker nog is dat de signaalfunctie van het lichaam - in dit geval het gebit - (h)erkend wordt en dat de pijn stopt. •

